

 Első nap:
Barátkozz össze valakivel!

– Elnézést!

Semmi válasz. A recepció tovább klimpírozott a számítógép billentyűzetén.

Annie újra nekifutott.

– Elnézést!

Ez egy második fokozatú „elnezést” volt – eggyel a fölött, amit a mozgólépcsőn tömörülő turistáknak szokott mondani, és eggyel az alatt, amit azoknak tartogat, akik a vonat ülésén helyezik el a táskájukat. Semmi.

– Megbocsásson! – szólalt meg ismét, immár a harmadik fokozaton (amikor elveszik a parkolóhelyedet, beléd döfik az esernyőjüket, és a többi). – Tudna segíteni? Már öt perce állok itt.

A nő tovább gépelt.

– Mi az?

– Át kell íratnom a címet egy beteg kartonján. Már négy különböző osztályon jártam.

A recepció kinyújtotta a kezét, anélkül hogy felnézett volna. Annie odaadta neki a nyomtatványt.

– Maga a beteg?

– Hát, nem. – *Nyilván.*

– A betegnek magának kell megváltoztatnia.

– Nos, ami azt illeti, az nem fog menni. – Ami egyértelmű lenne, ha a kórházban bárki valaha venné a fáradságot, hogy elolvassa a kartonokat.

A nyomtatvány a pulton landolt.

– Más nem változtathatja meg. Személyes adatok védelme, tudja.

– De... – Annie hirtelen és kétségbeejtő módon úgy érezte, menten sírva fakad. – Azért kell megváltoztatnom, hogy az én címemre jöjjenek a levelek! Ő már nem tudja egyedül elolvasni őket. Ezért vagyok itt. Kérem! Csak... csak szeretném megváltoztatni a címet. El nem tudom képzelni, mi ebben olyan nehéz.

– Sajnálom. – A recepciós szipáskolt egyet, és eltávolított valamit az egyik körme alól.

Annie felkapta a papírt.

– Nézze, már négy órája vagyok a kórházban. Egyik helyről a másikra küldözgetnek. Betegnyilvántartás. Neurológia. Járóbeteg. Recepció. Ismét neurológia. És úgy tűnik, senkinek halvány sejtelve sincs, hogyan lehetne elvégezni ezt a rendkívül egyszerű feladatot! Nem ettem. Nem zuhanyoztam. És nem mehetek haza, amíg be nem lép a számítógépébe, és bele nem pötyög néhány sort. Ennyit kell tennie.

A recepciós továbbra sem nézett rá. Kopp, kopp, kopp. Annie érezte, hogy felmegy benne a pumpa, és a harag, a fájdalom, a frusztráció előnti az agyát.

– Megtenné, hogy *rám* figyel? – Azzal átnyúlt a pulton, és hirtelen mozdulattal maga felé fordította a monitort.

A nő szemöldöke felszaladt, és eltűnt feltupírozott haja alatt.

– Hölgyem, kénytelen leszek hívni a biztonságiakat, ha nem...

– Csak szeretném, ha rám nézne, amikor magához beszélek. Szeretném, ha *segítene* nekem. *Kérem!* – És ekkor már késő volt, valóban sírva fakadt, és a szája hirtelen megtelt a só keserű ízével. – Elnézést. Elnézést. De, de... *muszáj* megváltoztatnom a címet.

– Nézze, hölgyem... – A recepciós kezdte felhúzni magát, és már nyitotta a száját, nyilván, hogy elküldje Annie-t melegebb éghajlatra. Ám ekkor történt valami különös. A szája mosolyra húzódott.

– Helló, Polly!

– Szia, minden rendben?

Annie megfordult, hogy lássa, ki szakította félbe. A koszos kórházi helyiség ajtajában egy, a szivárvány minden színében pompázó, magas nő állt. Piros cipő. Lila harisnya. Sárga ruha, olyan sárga, mint a citrom Szicíliában. Zöld kötött sapka. Borostyán ékszerei narancsos fényben csillogtak, a szeme pedig ragyogó kék volt. Ennek a színkavalkádnak nem kellett volna jól kinéznie, de valahogy mégis jól nézett ki. A nő Annie-hez hajolt, és megérintette a karját. Annie összeresztett.

– Ne haragudj, nem akarlak megelőzni! Csak nagyon, nagyon gyorsan kérnék egy időpontot.

A recepciós ismét klimpírozni kezdett, ez alkalommal vidám ütemben.

– Jövő héthez mit szólnál?

– Köszönöm, angyal vagy! Bocsánat, rendesen eléd tolokodtam! – A szivárvány ismét Annie-re mosolygott. – Megoldódott már ennek a bájos hölgynek az ügye, Denise?

Annie-t már jó ideje nem nevezte senki bájos hölgynek. Kipislogta a könnyeket a szeméből, és megpróbált határozott benyomást kelteni.

– Nos, nem, mert úgy tűnik, túlságosan nagy dolog megváltoztatni egy adatot egy beteg kartonján. Már négy különböző helyen jártam.

– Ó, Denise meg tudja csinálni; a kórház összes titka ott van a csodás kis ujjai alatt. – A szivárványos nő gépelést mímelte. Az egyik kézfejen jókora véraláfutás volt látható, amelyet részben elfedett egy kötés.

Denise kelleetlenül bólintott.

– Na, jól van. Adja ide!

Annie odanyújtotta neki a nyomtatványt.

– Be tudna írni engem címzettnek? Annie Hebden. – Denise gépelni kezdett, és tíz másodperccel később megoldódott, amire Annie egész nap várt. – Ööö... Köszönöm.

– Szívesen, hölgyem – felelte Denise, és Annie érezte, hogy megvan róla a véleménye. Goromba volt. Tudta, hogy goromba volt. Csak hát olyan nehéz ez az egész, annyira frusztráló.

– Pompás. Szervusz, drágám! – A szivárványszínű nő oda-intett Denise-nek, majd ismét megragadta Annie karját. – Idehallgass, sajnálom, hogy rossz napod van.

– Hogy micsoda?

– Úgy nézel ki, mint akinek nagyon rossz napja van.

Annie átmenetileg szóhoz sem jutott.

– Kórházban vagyunk, mégis mit gondolsz, van itt olyan, akinek jó napja van?! – nyögte ki végül.

A nő körülnézett a mögöttük nyíló váróteremben: az emberek felénél mankó, néhányuk feje kopaszra borotválva, az arcuk sápadt, egy kórházi ruhát viselő, töpörödött nő összeroskadva ül a kerekesszékeiben. Unatkozó gyerekek borogatják ki az anyjuk táskájának a tartalmát, miközben az anyukák üveges tekintettel nyomogatják a mobiljukat.

– Már miért ne lenne?

Annie dühösen hátralépett.

– Nézd, köszönöm a segítséget. Bár az lett volna a normális, ha nincs rá szükség, szegény-gyalázat, ami ebben a kórházban folyik. De fogalmad sincs róla, miért vagyok itt.

– Ez igaz.

– Akkor most megyek.

– Szereted a süteményt? – tudakolta a nő.

– Tessék? Persze hogy... tessék?

– Egy pillanat! – A nő elviharzott. Annie Denise-re pillantott, aki azóta újra meredten bámulta a monitort.

Annie elszámolt tízig – amivel még saját magát is idegesítette –, majd a fejét csóválva kilépett a bánatoskék és epezőld színekből pompázó folyosóra. Gurulós ágyak, csapódó ajtók és távoli sírás hangja. Egy apró, és szürke öregember feküdt egy hordágyon. Hála a jó égnek, hogy végre elintézte, amit kellett! Haza akart menni, ledőlni a tévé elé, elbújni a takaró alá...

– Várj! Annie Hebden!

Annie megfordult. Az idegesítő nő futott felé a folyosón – azaz inkább csoszogott, és levegő után kapkodott. Egy muffint tartott a kezében, amelynek a tetején hullámos csokoládébevonat csillogott.

– Neked hoztam! – lihegte, és Annie kezébe nyomta a muffint. Mindegyik körme más-más színűre volt festve.

Annie az elmúlt öt percben már másodszor nem jutott szóhoz.

– De miért?

– Csak úgy. Mert a muffintól mindjárt jobb lesz minden. Kivéve talán a kettes típusú cukorbetegséget.

– Ööö... – Annie lepillantott a tenyerén fekvő sütire. Kissé összenyomódott. – Hát, köszönöm.

– Nincs mit. – A nő lenyalta az ujjára ragadt csokimázát. – Pfu, remélem, nem kapok MRSA-fertőzést. Nem mintha nem lenne tökmindegy. Egyébként Polly vagyok. Te pedig Annie.

– Ööö, igen.

– Szép napot, Annie Hebden! Vagy legalább egy kicsit jobbat. Ne feledd, ha az ember szívárványt akar látni, el kell viselnie hozzá az esőt is. – Azzal odaintett Annie-nek, majd szökellve eltűnt a folyosón. Lehet, hogy ez volt az első alkalom, hogy valaki szökdécselve ment végig a végzet folyosóján?

Annie a buszra várva, az esőben ácsorgott. Abban a szürke, nyúlós esőben, amelyre – úgy tűnt – a lewishami kerület szakosodott. Arra gondolt, mekkora hülyeség volt, amit az a nő mondott. Az esőből nem lesz mindig szivárvány. Többnyire csak csuromvizes zokni és csapzott frizura lesz belőle. De legalább van hová hazamennie. Egy hajléktalan férfi ült a buszmegálló oldalában. A fejről lecsöpögő víz tócsába gyűlt a koszos nadrágja körül. Annie-nek összeszorult a szíve a látványtól, de mit tehetett? Nem tudott segíteni rajta. Még saját magán sem tudott segíteni.

A busz dugig volt, amikor megérkezett, és Annie egy babakocsi és egy halom bevásárlószatyor közé ékelődve, minden kanyarnál ide-oda hánykolódott. Egy idős asszony küzdötte fel magát a busz lépcsőjén húzós bevásárlókocsijával. Senki nem nézett fel a telefonjából, hogy átadja neki a helyet, miközben végigcsoszogott a buszon. Annie ezt már nem bírta cérnával. Mi van az emberekkel? Egy csepp tisztesség sem maradt ebben a városban?

– Az isten szerelmére! – csattant fel. – Megtenné valaki, hogy átadja az ülőhelyét ennek a hölgynek?

Egy hatalmas fejhallgatót viselő fiatalember állt fel szégyenkezve a helyéről.

– Azért Isten nevét hiába nem vesszük a szánkra! – szolt oda az idős hölgy fejcsóválva Annie-nek, miközben elfoglalta az ülést.

Annie egész úton a cipőjét bámulta, ami koszfoltot hagyott a busz nedves padlóján.

Azon tűnődött, vajon hogyan jutott idáig. Hogy nyilvánosan kiborul egy címváltoztatás miatt. Hogy idegenek előtt sírva fakad. Egykor ő lett volna az, aki felvonja a szemöldökét valaki más összeomlását látván. Zsebkendővel kínálta és vigasztalóan karon veregette volna az illetőt. Nem értette, hová lett ez az ember. Az, aki valaha volt.

Annie néha úgy érezte, az élete egy szempillantás alatt változott meg.

Az egyik pillanatban még csukva volt a szeme: ott ült a csodálatos házában a hálószobájában azon az utolsó, napsütötte reggelen, és minden szép volt. A szíve tele volt izgalommal, reménnyel és kissé megfáradt örömmel. *Tökéletes.*

A másik pillanatban kinyitotta: és íme, itt volt, vonszolta magát hazafelé abba a rettenetes lakásba, az esőben várta a buszt, rettegve és nyomorultul forgolódott álmatlanul az ágyában.

Az egyik szempillantásban minden tökéletes. A következő szempillantásban már minden romokban. De akárhányszor csukta is be újra meg újra a szemét, az élet sosem lett megint olyan, mint régen.

 Második nap:
Mosolyogj rá idegegenekre!

Megszólalt a csengő. Annie felriadt, és a szíve majd kiugrott a helyéből. Mi lehet az? Megint a rendőrség, a mentők... De nem, a legrosszabb már megtörtént.

Felült, és tudatosodott benne, hogy megint a kanapén aludt el, abban a ruhában, amit az előző nap viselt. Nem is emlékezett, mit nézett a tévében. Talán azt a tetoválás műsort? Azt szereti. Mindig megnyugtató látni, hogy léteznek emberek, akik még nála is rosszabb döntéseket hoznak.

Csiiiiiiinnnngg. Ledobta magáról a plédet, amellyel bizonyára Costas takarta be. Amikor felállt, morzsák, papír zsebkendők és egy távirányító hullott le róla. Mintha részegen jött volna haza. Csak éppen a nyomorúságtól, a gyásztól, a dühtől részegen.

Csiiiiiiinnnngg!

– Jól van, na! – *Jézusom, hány óra van egyáltalán?* A tévén az óra kilenc óra huszonhárom percet mutatott. Sietnie kell, különben kicsúszik a látogatási időből. Costas már biztosan órákkal ezelőtt elment a reggeli műszakba. Úgy jött és ment, hogy nem is találkoztak. Szégyen öntötte el – a két évvel ezelőtti Annie sosem aludt volna el ruhában.

– Annie Hebden! Itthon vagy?

Annie arca megrándult. A beakasztott biztonsági láncsal kinyitotta az ajtót, és a résen át egy smaragdzöld foltot látott: az a furcsa nő volt az a kórházból. Valamilyen Polly.

– Ööö... igen?

– Nálam van a kórházi leveled. – Egy kéz jelent meg az ajtónyílásban, ez alkalommal ezüst körmökkel, és egy borítékot lobogtatott Annie orra előtt. A borítékon Annie neve szerepelt, de egy másik laccím. A város egy kellemesebb környékéről való. – Az enyémet meg valószínűleg ide hozták – közölte a nő vidáman.

Annie lepillantott a levélrés alatt heverő levélkupacra. Számlák. A kertészeti havilap, aminek az előfizetését már régen le kellett volna mondanía. És egy Polly Leonardnak címzett, vakítóan fehér boríték.

– Hát ez meg hogy történt?

– Gondolom, Denise kutyulta össze a címekeket, amikor megváltoztatta a tiédet. Már felhívtam, hogy cserélje vissza őket, semmi gond.

Vajon a kórház kiadhatja a laccímét?

– És képes voltál eljönni idáig, hogy ezt átadd? – Polly greenwichi lakásától legalább fél óra lehetett az út Annie lewishami otthonáig, főleg csúcsidőben.

– Persze. Még sosem jártam errefelé, úgyhogy gondoltam, miért ne.

Millió oka lehetett volna, hogy miért ne. A környék rémisztő bűnügyi statisztikái. A hetvenes években épült, borzalmas bevásárlóközpont. Az, hogy már évekkel ezelőtt feltúrták a központot, és azóta az egész környéken áll a forgalom, dübörög a légalapács, és bűzlik a friss aszfalt.

– Hát, köszönöm, hogy elhoztad. – Annie kicsúszttatta Polly levelét az ajtónyíláson. – Szia!

Polly nem mozdult.

– Mész ma a kórházba?

Annie minden ösztöne azt súgta, hogy hazudjon, de valamiért mégsem tette.

– Ó... igen. Majd megyek, csak...

– Időpontra?

– Nem igazán. – Nem volt kedve elmagyarázni.

– Én is megyek be. Gondoltam, mehetnénk együtt.

Annie-ről tudni kell, hogy néha húsz perccel tovább bent maradt az irodában, csak hogy biztosan ne kelljen egy buszra szállnia a munkatársaival.

– Még nem öltöztem fel.

– Nem gond, megvárlak.

– De... de... – Annie ostoba agya képtelen volt előállni valami indokkal, hogy ne kelljen beengednie ezt az idegesítő, túlságosan színes idegent a lakásába. – Nos... hát jó. – Azzal beengedte Pollyt.

– Szóval itt laksz. – Polly úgy festett Annie egyhangú nappalijában, mint egy karácsonyfa. Ma egy bokáig érő, mentaszínű szaténből készült koktéluha-szerűség volt rajta, a lábán pedig bőrbakancs. Műszörme kabát és kötött sapka tette teljessé az összképet. A ruha alsó szegélye koszos volt, és nedves, mintha a viselője éppen most sétált volna át Lewishamen az esőben. Polly úgy nézett ki, mint egy modell egy városi divatfotózáson.

– Nem újíthatom fel a lakást. A főbérlőm nem engedi. – A tizedik emeleti lakás lehangoló laminált padlója és rücskös fala még a hetvenes évekből maradt itt. Dohos volt, és más-honnan érkező ételszag terjengett a levegőben. – Ööö... le kell zuhanyoznom. Kérsz valami... Kérsz egy teát vagy valamit?

– Nem, köszönöm. Majd itt várok, és olvasok, vagy ilyesmi. – A nő körüljártatta a tekintetét a lepusztult szobán, a kitergetett ruhákon, amelyek ropogósra száradtak a fregolin, Annie agyonmosott nadrágjain.

Polly felvett valamit a poros dohányzóasztalról.

– *Hogyan szerezzünk be ügyvédi meghatalmazást?* Ez érdekesen hangzik.

Vajon ironizál? Annie nem tudta. Egy vékony kis broszúra volt az, az elején egy szomorú fotóval, amelyen valaki egy idős

ember kezét fogja. Holott az ügyvédi meghatalmazás megszerzése inkább olyan, mintha az ember megragadná annak az idős embernek a kezét, és lekötözné, mielőtt kárt tehetne magában. Vagy valaki másban.

– Nos, rendben. Sietek.

Annie bement a fürdőszobába – rozsdás tükör, szétmállott zuhanyfüggöny –, és azon merengett, vajon elment-e az esze. Egy vadidegen nő van a lakásában, és ő ezt hagyja. Egy nő, akiről semmit sem tud, és aki lehet, hogy örült, sőt valószínűleg az, az öltözékéből ítélve. Lehet, hogy ezért találkozott vele éppen az idegosztályon. Lehet, hogy valamilyen ütés érte a fejét, ami miatt nem érzékeli a határokat, ezért bejön az ember lakásába, és elolvassa a nyomasztó, magánjellegű brosrúrait.

Annie rekordgyors tisztálkodást hajtott végre, amit az anyja csak cicamosdásnak nevezett volna. Miután darabokra hullott az élete, hónapokon át a zuhanyzó volt az a hely, ahol sírhatott, öklét hangtompítóként a szájába dugva. Ám erre ma nem volt ideje, úgyhogy magára kapta majdnem ugyanazt, amit az előző nap viselt. Semmi értelme kiöltözni. Egy olyan helyre, ahol az emberek haldokolnak, vagy azt kívánják, bár haldokolnának.

A fürdőszobából kifelé menet – smink nélkül, összefogott, nedves hajjal – hangokat hallott a nappaliból. Megállt benne az ütő. Úgy látszik, Costasnak ma rövid napja volt.

– Annie! – szólt Polly ragyogva, amikor belépett a szobába. – Éppen megismerkedtem ezzel a kedves barátoddal!

– Szia, Annie! – intett oda neki Costas. A fiú görög volt, eszméletlenül jóképű, és olyan kemény hasizma volt, hogy tojást lehetett feltörni rajta. Ezenkívül huszonkét éves volt, Annie szabad szobáját rothadó szemétdombbá változtatta, és vicces módon pont a Costa kávézóban dolgozott. A srác legalábbis viccesnek tartotta.

– A lakótársam. Most indulnom kell.

– Várj egy picit, Costas hozott sütit!

– A főnök azt mondta, vigyem haza. Pedig semmi bajuk! – Nyitott papírzacskót tartott a kezében, tele croissant-okkal és fahéjas csigákkal. Pollyra mosolygott. – Egyszer gyere el a Costába, csinálok neked spéci görög kávé! Olyan erőset, hogy lerepül a fejed!

Annie-t hirtelen elfutotta a méreg. Hogy merészel ez a nő idejönni, és belekukucskálni az életébe, ebbe a kozsfészekbe, a mosatlan edényekbe?

– Én most megyek – közölte. – Costas, elmosogatnád az edényeidet? Tegnap este valami zöld izét hagytál a tepsiben.

– Spanakopitát. Áznia kell.

– Ó, imádom a spanakopitát! – kiáltott fel Polly. – Tízennyolc éves koromban utazgattam Görögországban. Szia, vagyis *jászu!*

– *Jászu!* – Costas feltartotta a hüvelykujját, és megvillantotta legszelesebb, fehér fogú mosolyát. Mindig mosolygott. Marha fárasztó volt. – Nagyon jó, Polly!

Annie felvette a kabátját, még hozzá amilyen passzív-agresszívén csak tudta.

– Elkésem.

– Ó! Persze, menjünk! Nagyon örülök, hogy megismertelek, Costas, Annie barátja.

– *A lakótársam* – vágta rá Annie, és ingerülten nyitotta ki az ajtót. Maga sem tudta pontosan, hogy miért.